

Het laatste bevel

PIETER ASPE

Het laatste bevel

Manteau
THRILLER

Voor Ruby, omdat zij verantwoordelijk is voor de titel

‘De wildste haat is nog niet zo lelijk
als liefdeloosheid.’ – ISOLDE KURZ

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Eerste druk april 2013

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Wil Immink Design
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2825 5
D 2013/0034/186
NUR 330

‘Wat doe jij hier?’

Willem Debaes bekeek de man die voor hem in de deur-opening stond tegelijk onderzoekend en argwanend. Hij leek niet veel veranderd sinds ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Zijn haar was korter, zijn blik zelfverzekerder, voor de rest zag hij er nog dezelfde oen uit als toen, behalve dat hij nu smaakvol gekleed was, mooi gebruind, een duur horloge om had en zijn handen een regelmatig bezoek bij een manicure verraadden.

‘Ik vertegenwoordig de eigenares’, klonk het afgebeten.

‘Je bent toch geen makelaar geworden?’

‘Waarom zou ik geen makelaar geworden zijn?’

De rotzak was nog even arrogant als vroeger. De spot, het misprijzen, het meewarige hoofdschudden. Hij was het evenmin verleerd mensen te kleineren, te vernederen, hun het bloed onder de nagels vandaan te halen.

‘Omdat je van lood geen goud kunt maken, ventje.’

De man glimlachte terwijl hij de pijn verbeet van oude wonden die weer werden opengereten en probeerde zijn ademhaling onder controle te houden omdat hij Debaes niet het gevoel wilde geven dat hij nog macht over hem kon uitoefenen. Die tijd was voorgoed voorbij. Hij had de teugels zelf in handen genomen.

‘Wilt u het huis dan niet bezoeken?’

‘Natuurlijk. Waarom denk je anders dat ik de moeite heb gedaan om hiernaartoe te komen?’

Omdat je met je eigen ogen wilde zien welke gek een villa met zwembad voor die prijs te koop aanbiedt, wilde de man zeggen. Willem Debaes was behalve arrogant, dominant en harteloos ook ongelooflijk hebzuchtig. Zijn bedrijf was vijftien miljoen euro waard, zijn privévermogen werd op tien miljoen geschat. Zelfs een idealistische wereldverbeteraar wist dat iemand die van nul was begonnen een dergelijk fortuin niet op een eerlijke manier had kunnen verdienen.

‘Komt u binnen, meneer Debaes. Ik geef u een rondleiding.’

De villa was vijf jaar geleden gebouwd op een perceel van bijna tweeduizend vierkante meter, het zwembad in de strak aangelegde tuin was acht meter breed, twintig meter lang en meer dan twee meter diep. Het interieur was modern en uitgerust met de nieuwste snufjes op het gebied van domotica. De garage bood plaats aan drie wagens. Vraagprijs: 475.000 euro. Een schijntje. De beschrijving klopte, de prijs niet, omdat de eigenares op reis was en ze geen enkele intentie had om haar villa te verkopen.

‘Dit is de woonkamer’, zei de jonge man. ‘Zoals u zelf kunt vaststellen, zijn alle gebruikte materialen van prima kwaliteit.’

Debaes was zelf aannemer en verhandelde bouwmaterialen. Vastgoed kopen was een hobby. Hij kocht alleen panden op openbare veilingen, omdat die meestal tegen een belachelijk lage prijs van de hand werden gedaan, of van mensen die financiële problemen hadden. In het laatste geval dong hij steevast af.

‘Wat weet jij af van prima materialen?’

De jonge man liet zich door een knie zakken en klopte met zijn kneukels op de plankenvloer.

‘Dit is volle eik. Twee centimeter dik. Geen knoesten.’

Debaes hield zijn hoofd schuin, krabde achter zijn oor-
lelletje, terwijl hij zijn mondhoeken optrok.

‘Ze hebben je iets wijsgemaakt’, zuchtte hij. ‘Het is gefit-
teerde eik, meer dan de helft goedkoper dan het massieve
spul. Je hebt nog een boel te leren, ventje. Wat voor een onzin
mag ik nog verwachten als je hier al in trapt?’

Hij liep naar de andere kant van de woonkamer, trok de
deur die naar de keuken leidde halfopen en bekeek de kop-
se kant.

‘Hetzelfde geldt voor de deur. Wedden dat het sanitair
eveneens van inferieure kwaliteit is? En zelfs jij zou moeten
weten hoeveel het kost om het sanitair te laten vervangen.’

De jonge man kwam soepel overeind. De villa was min-
stens zeventienhonderdduizend euro waard en hij wist zeker
dat de plankenvloer van volle eik was. Toch was Debaes er
weer eens in geslaagd hem van zijn stuk te brengen.

‘Waarom verkoopt ze eigenlijk?’

‘Omdat ze binnenkort naar het buitenland verhuist om
dichter bij haar dochter te zijn. Ze heeft maar één dochter,
moet u weten.’

‘Wat is binnenkort?’

‘Over een paar weken.’

‘Ach zo.’

Debaes bracht zijn wijsvinger naar de zijkant van zijn
neus. Dat deed hij altijd als hij een zaakje rook. De eigenares
was wellicht met pensioen en welgesteld. Het was aanne-
melijk dat ze bij haar dochter in het buitenland wilde gaan
wonen. Het verklaarde in ieder geval de prijs. De vrouw wil-
de zo snel mogelijk vertrekken en vrouwen redeneren nu
eenmaal niet logisch. Een normale mens had het nooit in
zijn hoofd gehaald om over de belachelijk lage prijs te dis-
cussieren, Debaes had het zichzelf nooit vergeven als hij

het niet had gedaan. Een alleenstaande vrouw die zo snel mogelijk bij haar dochter wilde intrekken was bovendien een gemakkelijke prooi.

‘Ik neem aan dat ik de eerste kandidaat-koper ben’, zei hij. ‘Waarom heb je uitgerekend mij gebeld?’

‘Omdat iemand me verteld heeft dat u snel beslist en contactant betaalt.’

Debaes keek verbaasd op. Het was ongebruikelijk dat mensen met wie hij normaal geen zaken deed contact met hem opnamen in verband met de verkoop van onroerend goed.

‘Wie is die iemand?’ vroeg hij scherp.

‘Een vriend.’

Hij moest koste wat het kost vermijden dat Debaes argwaan kreeg. De oude was geslepen en achterdochtig. Als hij aanvoelde dat er iets niet klopte of hem op een leugen betrapte, zou hij gewoon opstappen en waren al zijn inspanningen tevergeefs geweest. Een tweede kans zou hij wellicht nooit meer krijgen. Hij kon zijn verhaal beter aanpassen.

‘Er is geen vriend’, gaf hij schoorvoetend toe. ‘Ik heb het initiatief om u te bellen zelf genomen. De eigenares heeft me in het verleden financieel gesteund, ik stond bij haar in het krijt. Ze is bovendien ernstig ziek, moet u weten, volgens de dokters heeft ze nog een paar maanden te leven. Geld interesseert haar niet meer.’

‘Je hebt een andere naam gebruikt.’

‘Anders was u waarschijnlijk niet op mijn voorstel ingegaan.’

‘Reken maar.’

Debaes haalde een pakje sigaretten uit zijn jaszak en stak er ongeneerd eentje op.

‘Haal vlug een asbak voor me.’

‘Ja, meneer.’

De klootzak hield van onderdanige mensen die hem me-

neer noemden. Hij had het bijna niet over zijn lippen gekregen, maar het zou onverstandig zijn tegen zijn wil in te gaan. Debaes mocht geslepen en achterdochtig zijn, hij was ook ijdel, zoals zoveel machtige mannen, en hij hield ervan mensen naar zijn pijpen te laten dansen. De herinneringen aan vroeger achtervolgden hem nog steeds in zijn dromen. Hij liep met knikkende knieën naar de keuken en kwam terug met een theeschotelkje.

‘Ik vond niet onmiddellijk een asbak’, zei hij verontschuldigd.

‘Dat verbaast me niet. Je bent ook geen haar veranderd. Ik begrijp niet dat iemand je de verkoop van een dergelijk huis heeft toevertrouwd.’

‘Ik moest u alleen binnenlaten.’

‘En dat heb je voor een keer goed gedaan.’

Zijn lippen vormden een minachtende glimlach terwijl hij zijn sigaret aftipte in het theeschotelkje. Kerels zonder ruggengraat hoefden niet op zijn sympathie te rekenen. Integendeel. Toch was hij benieuwd hoe de oen erin geslaagd was het vertrouwen van de eigenares te winnen. Zijn verleden intrigeerde hem meer dan de villa. Wat was er met hem gebeurd sinds hij op een dag met de noorderzon was vertrokken?

‘Ik heb me altijd afgevraagd hoe jij je in het leven zou redden. Je ziet er nog altijd even stom uit, maar je hebt je zaken blijikbaar toch voor elkaar gekregen.’

Hij wees naar het dure horloge, een Hublot van achtduizend euro.

‘Of heb je het ding van een of andere oudere vrouw cadeau gekregen? Oude wijven liggen je blijikbaar goed.’

Het was een grove toespeling. Een gebalde vuist. Heel even maar. Dan weer normaal doen. De scherpe blik van Debaes priemde in zijn richting.

‘Ik heb een tijdje in het buitenland gewerkt.’

Zijn vrouw was achttien maanden geleden bezweken aan kanker, hij had al zijn bezittingen verkocht voor hij weer naar België was teruggekeerd.

‘Gewerkt?’ klonk het ongelovig.

‘Ik was kelner in een bar.’

‘En wat doe je nu?’

‘Ik woon weer in Brugge.’

‘Dat wil ik niet weten.’

Hij had de oude kunnen vertellen dat hij aan de verkoop van zijn bezittingen een aardig bedrag had overgehouden, voldoende om er gedurende tien of vijftien jaar onbezorgd van te leven, maar dat zou eveneens onverstandig zijn. Dus zei hij dat hij op zoek was naar werk en ondertussen wat probeerde bij te klussen.

‘Niets nieuws onder de zon dus.’

‘Nee, meneer.’

De oude stak een tweede sigaret op. Hij amuseerde zich en wilde zo lang mogelijk van de situatie genieten. Nog wat zout in de wonde strooien. Een gewond dier hoefde je niet per se af te maken. Hij strekte zijn benen, nam een trek.

‘Wil je de asbak leegmaken en een borrel voor me versieren. Je beseft toch dat je een potentiële koper moet verwennen.’

‘Komt in orde, meneer.’

De man kende de eigenares van de villa amper, hij wist bijgevolg ook niet of ze alcohol dronk. Daarom had hij de nodige voorzorgen genomen en zelf een paar flessen meegebracht. Whisky, cognac en wijn, omdat hij niet wist welke voorkeur Debaes had. Alles stond netjes in de keukenkast.

‘Er is Oban en Otard’, zei hij.

‘Oban is perfect.’

De man liep naar de keuken, nam een dienblad, zette er

een glas en de gevraagde fles op en bediende de oude klootzak als een volleerde kelner.

‘Wenst u ijs of water bij de whisky?’

Debaes bekeek hem met half dichtgeknepen ogen terwijl hij voor de zoveelste keer met zijn hoofd schudde. Wat was die kerel toch achterlijk. Wie verknoeide nu een single malt met ijs?

‘In welke achterbuurt heb jij eigenlijk gewerkt?’

De man reageerde niet. Hij dacht aan het werk dat hem straks te wachten stond terwijl hij zich probeerde te herinneren wat hij had aangeraakt. En hij begon zich zorgen te maken over de bureu. Het duurde allemaal erg lang. Gelukkig was de villa met een haag van de buitenwereld afgeschermd, waardoor ze het licht in de woonkamer waarschijnlijk niet konden zien. De andere villa’s in de buurt lagen bovendien eveneens verscholen achter hagen, struikgewas en bomenrijen. Nee, hij hoefde zich daarover niet al te veel zorgen te maken. Het was een groter voordeel dat de smeerlap alcohol begon te drinken.

‘Neemt u rustig de tijd, meneer’, zei hij.

Het antwoord beviel Debaes. Hij hief het glas en toostte op de grootste oen van Brugge en omstreken. Eigenlijk sla ik twee vliegen in één klap, dacht hij zelfgenoegzaam. Ik krijg de kans om de oen eens en voor altijd af te maken en voor een spotprijs een villa te kopen.

‘Wanneer komt de eigenares terug uit het buitenland en hoe kan ik een afspraak met haar maken?’

‘U bent dus geïnteresseerd?’

‘Dat zijn jouw zaken niet, snotneus.’

De man hield het peil in het glas van Debaes nauwlettend in het oog. Geduld. Hij verbeet de woede die als een vuurstorm door zijn binnenste raasde. Zijn plan zou mislukken als de oude nu al besliste om rechtstreeks met de eigenares

te onderhandelen. Het was van het allergrootste belang dat ze de rondleiding afmaakten.

‘De eigenares heeft me carte blanche gegeven om met eventuele kopers over de prijs te onderhandelen’, zei hij.

Het was een gok, het klonk ongeloofwaardig, maar het was het beste wat hij kon verzinnen. De reactie van Debaes was onverwacht. Hij begon te lachen.

‘Jij met mij onderhandelen. Kom, schenk me nog wat bij.’

De man reageerde onmiddellijk. Hij schonk het glas meer dan halfvol. Debaes was een gelegenheidsdrinker. Hij dacht dat hij tegen een stootje kon.

‘Waarom zou ik met iemand onderhandelen die het verschil niet kent tussen volle eik en gefineerde eik?’

‘Ik heb u toch gezegd dat de eigenares in het buitenland verblijft voor een alternatieve therapie. Daarom heeft ze mij opgedragen de verkoop af te handelen. Ze wil zo snel mogelijk bij haar dochter zijn. De verkoop van de villa is het enige wat haar tegenhoudt. Maar niemand weet nog hoe lang. Ze heeft het geld niet nodig. Als het te lang duurt laat ze alles achter zoals het is.’

‘Een ogenblikje.’

Debaes haalde zijn mobieltje uit zijn binnenzak, nam een fikse slok whisky en verdween in de keuken. De man ging bij de deur staan luistervinken. Hij kon het gesprek niet volgen.

Debaes bleef ongeveer een kwartier weg, zoveel tijd had het zijn bankier gekost om de kredietwaardigheid van de eigenares na te trekken. Hij kon niet bevestigen dat ze ziek was, wel dat ze geen geld nodig had. De oen had voor een keer gelijk. Hij ging weer zitten en dronk zijn glas in één teug leeg. De sterkedrank maakte hem een beetje loom, maar hij maakte zich geen zorgen. Zelfs al had hij een halve fles whisky op, dan nog was de oen geen partij voor hem. Hij gaf hem een teken dat hij nog een borrel wenste.

‘Laten we het nu over de prijs hebben’, zei hij.

Voldoening stroomde bij de man naar binnen. De strijd was nog niet gestreden, maar het lokaas werkte. Hij mocht nu geen fouten maken. Debaes bleef een niet te onderschatten tegenstander zelfs als hij gedronken had.

‘We kunnen misschien beter de rondleiding afmaken voor u een beslissing neemt’, stelde hij voor. ‘Ik ben geen expert, moet u weten.’

‘Dat weet ik’, grijnsde Debaes.

‘Of wenst u eerst nog iets te drinken?’

‘Waarom ook niet.’

Debaes stak zijn glas uit en liet zich bedienen als een vadsige pasja, terwijl hij in zijn hoofd de prijs bepaalde die hij voor de villa wilde betalen. Het leek allemaal te kloppen, maar hij bleef op zijn hoede. Hij begreep niet waarom de man hem had gebeld na alles wat hij hem in het verleden had aangedaan.

‘Je zei net dat je me gebeld hebt omdat je wist dat ik snel beslis en contant betaal. Waarom? Ik ken minstens tien mensen die op je voorstel zouden ingaan. Zelfs makelaars zouden het in overweging nemen.’

De man beseftte dat Debaes geen genoeg zou nemen met een ongeloofwaardige verklaring.

‘Wie had ik moeten bellen? Ik ben amper een jaar terug uit het buitenland, de eigenares wil zo snel mogelijk contant geld en u bent de enige die ik ken die over voldoende middelen beschikt om een dergelijke transactie op korte termijn af te handelen.’

‘Na alles wat ik je heb aangedaan?’

‘Dat is verleden tijd, meneer. Ik moet aan de toekomst denken. Bovendien sta ik in het krijt bij de eigenares. Ik heb haar beloofd de zaak zo snel mogelijk te regelen.’

Debaes stak een nieuwe sigaret op. Alleen zwakkelingen

waren bereid de spons over het verleden te halen. De oen was een zwakkeling, toch had hij moeite om hem te geloven.

‘Waarom geloof ik je niet? Niemand is zo gek om de verkoop van zijn huis toe te vertrouwen aan een oen zoals jij. Ik wil de waarheid weten.’

De man had heel lang nagedacht over zijn plan, hij had alle mogelijke hindernissen proberen te voorzien en op iedere vraag een antwoord voorbereid. En hij kende Debaes. De enige manier om zijn wantrouwen te sussen was hem laten geloven dat hij de slimste was. Hij deed alsof hij in de war was.

‘Ik...’

‘Wat ik?’

Debaes nam een fikse slok. De roes van de drank mengde zich met die van de overwinning. Dacht die oen werkelijk dat hij hem in de maling kon nemen?

‘U hebt gelijk, meneer. Ik heb gelogen.’

De man sloeg zijn ogen neer, kromde zijn rug en slikte. Hij had de scène ettelijke keren thuis voor de spiegel inge-oefend.

‘Ik luister, oen.’

‘De eigenares heeft een hersentumor. Ze ligt in het ziekenhuis in een kunstmatige coma. Ze is nooit getrouwd geweest en heeft geen kinderen. Ik heb haar vertrouwen en haar genegenheid weten te winnen voor ze haar verstand verloor. En...’

Debaes glimlachte gemeen. De oen was toch niet zo stom als hij had gedacht.

‘En je hebt haar een testament in jouw voordeel laten opstellen.’

‘Ja, meneer.’

Het bleef even stil in de kamer. Dat de oen een arme zieke vrouw had opgelicht, kon hem geen zier schelen, als het testament rechtsgeldig was konden ze zaken doen.

‘Daarom heb je me dus gebeld. Omdat ik de enige ben die je kent die op een dergelijk voorstel zou ingaan.’

‘Ik heb dringend geld nodig, meneer. En niemand kan voorspellen wanneer ze zal overlijden. Daarom dacht ik dat u bereid zou zijn een voorschot te betalen.’

‘Je bent een smeerlap, oen, maar ik hou meer van smeerlappen dan van oenen. Kom erbij zitten en drink ook iets. Dan kunnen we misschien zaken doen.’

De man sloeg zijn ogen weer op. Het was eindelijk zover, hij had zijn kwelduivel waar hij hem wilde hebben. In zijn macht. De rollen waren omgekeerd.

‘Dank u, meneer’, zei hij schoorvoetend.

‘Houd toch op met dat gemeneer. Mijn naam is Willem. Haal een glas en vertel hoe je het hebt klaargespeeld om de arme vrouw haar villa afhandig te maken. Je hebt haar toch niet geneukt?’

Er kwam niet onmiddellijk een antwoord, wat Debaes als een bevestiging interpreteerde. Hij schoot luidkeels in de lach. Hoe was zoiets in godsnaam mogelijk? Hij had in zijn leven onnoemelijk veel verwerpelijke dingen gedaan om geld te verdienen, de gedachte om voor geld een oude vrouw te moeten neuken bezorgde hem kippenvel.

‘En nu wil ik weten hoe je de Hublot hebt verdiend.’

De man schonk zich een bodempje whisky in en ging naast de klootzak zitten die hij al bijna de helft van zijn leven haatte. In zijn hoofd stonden de ruiters van de Apocalyps te trappelen van ongeduld, maar hij mocht vooral niet ongeduldig worden. Of roekeloos. Debaes was een schuw dier dat bij het minste geritsel op de vlucht zou slaan.

‘Ik durf het bijna niet te zeggen.’

‘Vooruit, kerel. Wie a zegt, moet b zeggen. Hoe ziet ze er eigenlijk uit?’

‘Ze is dik, haar borsten hangen op haar buik en ze heeft

een wrat op een van haar kinnen. Aan de onderkant moet je tussen de flappen de grot zoeken. En wat voor een grot. Je kunt er zo je hoofd in kwijt.'

'Dat meen je niet.'

Debaes probeerde zich de vrouw voor te stellen en dat lukte hem aardig omdat hij ooit in Kopenhagen het museum voor erotiek had bezocht, waar in een van de kamers alleen dit soort vrouwen te bewonderen viel. Hij was er geen tien seconden binnen gebleven. Oude dikke wijven waren ronduit walgelijk.

'Het neuken viel nog mee', ging de man onverstoord verder. 'Maar het bracht niet veel op. Voor de Hublot heb ik haar twee keer moeten beffen.'

'Jekkes.'

'Niet iedereen heeft talent zoals jij, Willem.'

Debaes keek op toen de jonge man hem bij zijn voor- naam noemde, omdat hij niet verwacht had dat hij het zou aandurven. Zijn eerste indruk was juist geweest. De oen was zelfverzekerder geworden, maar hij bleef een oen. Hij hoopte vurig dat het testament rechtsgeldig was.

'Ik neem aan dat je het testament bij je hebt.'

'Natuurlijk.'

De jonge man haalde een envelop uit zijn binnenzak en sloeg de klep open. Er zat een keurig in vieren gevouwen A4'tje in. Hij vouwde het open en gaf het aan Debaes. Het handschrift was beverig en er stond een taalfout in, 'ondergetekende verklaart' was met een d geschreven, maar dat kon geen probleem geven. Het testament was rechtsgeldig. Het was met de hand geschreven, gedateerd en ondertekend. Debaes vouwde het blad weer in vieren en gaf het terug.

'Gefeliciteerd', grinnikte hij. 'Je zult het misschien toch nog ver schoppen. Zolang je niet te driest wordt, natuurlijk, en je je nooit probeert te meten met een meerdere.'

‘Dat weet ik, meneer.’

Hij zei weer meneer en dat beviel Debaes beter dan dat hij hem bij zijn voornaam noemde.

‘Laten we nu over geld praten’, zei hij. ‘Wat denk je van een voorschot van tienduizend euro?’

Tienduizend euro was belachelijk weinig. Bij de verkoop van een huis werd normaal tien procent van de verkoopwaarde betaald, maar de jonge man protesteerde niet. Geld interesseerde hem geen fluit.

‘Ik heb het wel dringend nodig’, zei hij met neergeslagen ogen.

‘Wat is dringend?’

Debaes trok zijn wenkbrauwen op. Mensen die dringend geld nodig hadden, zaten meestal in de nesten. Mensen die toegaven dat ze dringend geld nodig hadden, waren een gemakkelijke prooi en hij hield van gemakkelijke prooien.

‘Ik heb het nu nodig.’

‘Hoeveel heb je nodig?’

‘Tweeduizend euro.’

‘Schulden?’

De man zette een pijnlijk gezicht op en keek triest voor zich uit. Hij wist nu zeker dat Debaes zich God waande. Oppermachtig. Hij deed er nog een schepje bovenop.

‘Ik schaam me’, zei hij beduusd. ‘Maar ik kan het niet laten. Het is sterker dan mezelf.’

‘Drugs?’

‘Nee. Ik gok. En ik leen geld bij de verkeerde mensen. Als ik morgen mijn schulden niet terugbetaal, sturen ze een kerel om me een lesje te leren.’

Als de man het verhaal een halfuur eerder had gedaan, had Debaes het met hoongelach aangehoord. Nu schudde hij meewarig het hoofd. Niet omdat hij medelijden had met de oen, hij genoot ervan zijn macht te kunnen demonstreren.

Hij haalde zijn portefeuille uit zijn binnenzak en haalde er vier briefjes van vijfhonderd euro uit.

‘Ik doe dit één keer, beste vriend.’

De man nam de bankbiljetten aan, vouwde ze in tweeën en stak ze in zijn broekzak. Er was niets veranderd. Debaes had nog altijd veel geld op zak, zoals vroeger. Hij glimlachte bescheiden.

‘Dank u wel, meneer.’

Hij pakte de fles en schonk ongevroegd de glazen bij. Nog eentje, dacht hij, en dan slaat het uur van de vergelding. De whisky deed zijn huid tintelen. Het vooruitzicht op de ontknoping bezorgde hem bijna een erectie. Debaes dronk gulzig. God werd stilaan euforisch.

‘U bent een goed mens, meneer.’

‘Dat ben ik niet, ik hou van mensen die doen wat ik zeg. Dat weet je toch.’

‘Dat weet ik inderdaad, meneer.’

De man had aan den lijve ondervonden wat Debaes bedoelde. De herinnering aan de straf van God lag nog vers in zijn geheugen, het trauma had zijn leven ingrijpend veranderd. Twee mannen die hem in een houdgreep hielden terwijl een derde zijn broek en onderbroek uittrok. De dreiging van een vlijmscherp mes, zijn teelballen tussen hun ruwe vingers. Ze hadden er om de beurt hard in geknepen, ermee gedreigd ze allebei af te snijden en in zijn mond te steken als hij het nog een keer probeerde. Daarna hadden ze hem minutenlang geschopt, tot hij het bewustzijn had verloren, en als een hoop vuil laten liggen. Hij kon zich echter niet meer herinneren hoe lang hij was blijven liggen en hoe hij erin geslaagd was de hulpdiensten te bellen. De dokter die hem de eerste zorgen toediende, had gezegd dat het allemaal wel weer goed zou komen. De gebroken ribben waren inderdaad geheeld, de geestelijke pijn was steeds toenomen.

‘Ik moet u nog iets zeggen, meneer.’

‘Ik luister, vriend.’

Debaes begon met een dubbele tong te spreken en zijn ogen waren glazig geworden, maar dat betekende niet dat zijn geestelijke vermogens aangetast waren. Daar konden zijn concurrenten van meespreken.

‘Er zijn nog een paar dingen die ik u wil laten zien, voor we de koop afsluiten.’

‘Er zitten toch geen addertjes onder het gras?’

‘Ik vrees van wel. U hebt gelijk wat het sanitair betreft.’

‘Dat is nog maar één addertje.’

‘Het dak lekt.’

Debaes stak een sigaret op en dronk zijn glas leeg. Villa’s waren duur in onderhoud, de prijzen waren de laatste jaren fel gezakt. Toch bleef investeren in vastgoed interessant. Alles hing van de prijs af.

‘En er is iets mis met het zwembad.’

‘Barsten?’

‘Nee. Het is een soort schimmel.’

Debaes keek verbaasd op. Hij had ervaring met de gebreken die een gebouw na verloop van tijd kon vertonen en hij wist wat schimmel of houtzwam kon aanrichten. De kosten om een aangetast gebouw weer bewoonbaar te maken liepen soms zo hoog op dat je het beter kon slopen.

‘Dat moet ik zien.’

De man knikte. Het was hem eindelijk gelukt, maar hij wilde het triomfantelijke moment nog een beetje rekken. Hij pakte de fles whisky, schonk de glazen nog eens bij. Debaes protesteerde niet. Integendeel. Hij berekende een nieuwe prijs. Als hij kon aantonen dat de villa ernstige gebreken vertoonde, zou de fiscus het bod dat hij in zijn hoofd had moeten aanvaarden. Beter nog was dat hij het liet verkrotten. Bouwgrond was tegenwoordig schaars en duur. En hij wist nu zeker dat de oen ieder bod zou aanvaarden.

‘Mag ik ook een sigaretje roken?’

‘Natuurlijk, vriend.’

‘Ik wil met het geld van het huis een eigen zaak beginnen’, zei de man. ‘Waterfietsen verhuren in Alicante.’

Het kon Debaes geen zier schelen wat de oen met het geld van plan was. Iedere zaak die hij begon was bij voorbaat gedoemd te mislukken. De drank had hem echter milder gemaakt. Hij probeerde vriendelijk te zijn.

‘Dat lijkt me wel iets voor jou.’

‘Bent u ooit in Alicante geweest, meneer?’

‘Nee.’ Debaes schudde met zijn hoofd. ‘Ik hou niet van de zee. Dat weet je toch.’

‘Nu je het zegt’, glimlachte de man. ‘Ik was het bijna vergeten. Hoe gaat het eigenlijk met mevrouw?’

Dat zijn je zaken niet, wilde Debaes zeggen. Hij bleef mild omdat hij van het spelletje met de oen had genoten en hij in een paar uur een aardige stuiver had verdiend.

‘Ze schildert nu’, zei hij. ‘Aquarellen. En ik moet toegeven dat het haar aardig lukt. Ze exposeert af en toe. En het brengt nog iets op.’

Hij zei er niet bij dat ze nog steeds dik en bazig was, dat ze al jaren in aparte kamers sliepen en hij ondertussen al twee minnaressen had versleten.

De man beet op zijn onderlip omdat hij verwachtte dat de volgende vraag Debaes kwaad zou maken.

‘En met Kim?’

Debaes duwde zijn sigaret uit in het schoteltje. De manier waarop hij het deed verraadde dat de vraag hem stoorde.

‘Je moet niet overmoedig worden, vriend.’

‘Sorry.’

De blonde man sloeg zijn ogen neer en excuseerde zich een tweede keer. Zijn onderdanigheid stemde God gunstig.

‘Kim maakt het goed’, zei hij. ‘Ze is getrouwd met een